

Rozhodnutí Krajského soudu v Praze ze dne 20. 9. 1956, sp. zn. 17 Co 441/569

Číslo: 60/1957

Právní věta:

Škoda utrpěná pádem na zasněženém nástupišti železniční stanice není sama o sobě škodou, která by byla vyvolána zvláštní povahou vlastní železničnímu provozu podle § 1 odst. 1 zák. č. 63/1951 Sb., o odpovědnosti za škody způsobené dopravními prostředky.

Československým státním drahám nelze za tento úraz přičítat odpovědnost ani podle občanského zákoníka (§ 12 zák. č. 63/1951 Sb.), jestliže nástupiště, které bylo řádně posypáno, stalo se kluzkým náhlou vánicí trvající v době úrazu.

Soud: Krajský soud v Praze

Datum rozhodnutí: 20.09.1956

Spisová značka: 17 Co 441/569

Číslo rozhodnutí: 60

Číslo sešitu: 5

Typ rozhodnutí: Rozhodnutí

Hesla: Náhrada škody - způsobené dopravními prostředky

Předpisy:

Druh: Rozhodnutí ve věcech občanskoprávních, obchodních a správních

Sbírkový text rozhodnutí:

Žalobkyně utrpěla dne 18. března 1955 pádem na střechou krytém nástupišti železniční stanice dvojnásobnou zlomeninu levé nohy. Nástupiště bylo tehdy pokryto asi 2 cm vysokou vrstvou mokrého sněhu, navátého na nástupiště nenadálou vánicí, která trvala ještě v době úrazu.

Lidový soud v Berouně zamítl žalobu, kterou se žalobkyně domáhala na Československém státu - Československých státních drahách podle §§ 1, 4 zák. č. 63/1951 Sb., o odpovědnosti za škody způsobené dopravními prostředky, náhrady škody ve výši 6345 Kčs. Lidový soud dospěl k závěru, že provozovatel dráhy odpovídá podle zákona č. 63/1951 Sb. za škodu vyvolanou jenom zvláštní povahou provozu vlastní. Tato povaha jeví se zejména v rychlosti a složitosti provozního zařízení dráhy a jeho organizace a tato složitost by případně mohla poškozenému velmi ztěžovat důkaz o zavinění škody. Podle názoru lidového soudu náhlé zanesení nástupiště sněhovou vánicí, při které sněh padal s vodou, není jevem, kde by vystupovala zvláštní povaha vlastní železničnímu provozu. V daném případě pád žalobkyně přivoděný sklouznutím na nástupišti byl přivoděn skutečností, která je značně vzdálena vlastní povaze železničního provozu. Jestliže pak nástupiště, jak zjištěno, byl podle platných předpisů posypáno a náhlá vánice snad částečně zanesla sněh také na posypané nástupiště,

nejde ještě se strany žalovaného o nějaké zavinění ve smyslu obč. zák. Podle názoru lidového soudu jde v daném případě o náhodu ve smyslu § 341 obč. zák.

Krajský soud odvolání žalobkyně nevyhověl a rozsudek lidového soudu potvrdil.

Odůvodnění:

Nástupiště je jistě zařízení příznačné pro železniční přepravu osob, ale pokud jde o úrazové riziko pro chodce, není podstatného rozdílu mezi veřejným chodníkem, okrajem veřejné silnice nebo podobnou komunikací a nástupištěm. Stejně lze snadno uklouznout na chodníku či na okraji silnice jako na nástupišti při budově nádraží či zastávky a i tyto komunikace často jsou značně frekventovány a plně vystaveny účinkům sněhu, deště nebo náledí.

Nelze tedy říci, že škoda pádem na zasněženém nástupišti je škodou, která by byla vyvolána zvláštní povahou vlastní železničního provozu, t. j. že by šlo o škodu typickou právě jen pro železniční provoz, případně všeobecně pro dopravní prostředky uvedené v § 1 odst. 1 zák. č. 63/1951 Sb.

Zbývá tedy rozřešit otázku, zda lze přičítat v daném případě některé z osob v provozu užitých na úrazu žalobkyně zavinění (§ 12 zák. č. 63/1951 Sb., § 337 obč. zák.), t. j. v daném případě nedbalost v plnění svěřeného úkolu. Lidový soud zjistil, že nástupiště bylo řádně posypáno, ale toto zdrsnění bylo porušení náhlou vánicí, za níž právě žalobkyně vystupovala z autobusu, prošla k nádražní budově, odtud do čekárny a čekárnou na nástupiště, kde uklouzla a pádem se zranila. Protože podle zjištění lidového soudu šlo o náhlou, krátkou sněhovou přeháňku, která trvala ještě v době pádu žalobkyně, nelze říci, že bylo možno sníh s deštěm, zalétající pod střechu krytého nástupiště, odstranit a nástupiště zdrsnit v tak krátké době, aby k úrazu pádem dojít nemohlo.

Za takové mimořádné situace nelze přičítat nedostatek drsnosti nástupiště zavinění železničního personálu. Nelze o nich říci, že by úraz žalobkyně zavinili, ani že by dali nějakým vlastním zaviněním podnět k nahodilému poškození žalobkyně (§ 341 obč. zák.). Důsledky náhody, k níž nikdo svým zaviněním nedal podnět, nese žalobkyně sama, aniž jí přísluší nárok na náhradu.